

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/4/2020
Identifikačné číslo spisu: 4618010115
Dátum vydania rozhodnutia: 20.02.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Juraj Kliment
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:4618010115.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Juraja Klimenta a sudcov JUDr. Petra Szaba a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného P. P. pre prečin ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a iné, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 20. februára 2020 v Bratislave dovolanie obvineného P. P. podané prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Pavla Gráčika proti rozsudku Krajského súdu v Nitre z 8. októbra 2019, sp. zn. 1To/74/2019, a rozhodol

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Tr. por. sa dovolanie obvineného P. P. o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Topoľčany (ďalej len „okresný súd“) rozsudkom z 11. júna 2019, sp. zn. 1T/27/2018, uznal obvineného P. P. vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. spáchaného v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák. na skutkovom základe, že

dňa 5. novembra 2017 v presne nezistenom čase od 02:30 hod. do 04:00 hod. v K., na ul. V., na mieste verejnosti prístupnom medzi budovou Úradu práce sociálnych vecí a rodiny, U. a rýchleho občerstvenia A., po predchádzajúcom slovnom nedorozumení fyzicky napadol poškodeného M. I. tak, že k nemu pristúpil zo strany a päťou ho udrel do oblasti tváre, v dôsledku čoho poškodený spadol na zem, udrel si hlavu o tvrdú podložku, kde zostal bez pohnutia ležať, čím spôsobil poškodenému M. I. úraz ťažký, a to otras mozgu ľahšieho charakteru, pomliaždenie mäkkých tkanív tváre vľavo, pomliaždenie mäkkých tkanív s krvným výronom v oblasti temena až záhlavia vľavo s tržne zmliaždenou ranou hviezdicového tvaru, prasklinu lebky v záhlavovej oblasti vľavo, smerujúcu na temeno hlavy, hryznú ranku konca jazyka, vnútroľbkové krvácanie pod pavúčnicu v pravej spánkovo-čelovej oblasti so známkami pomliaždenín mozgového tkaniva, poruchu čuchu v zmysle zníženia až úplnej straty, čím došlo k zraneniu životne dôležitého orgánu - mozgu, poruche zmyslového orgánu a poškodený M. I. bol v dôsledku uvedených zranení závažným spôsobom obmedzený na obvyklom spôsobe života od 5. novembra 2017 do 28. februára 2018.

Za to okresný súd obvineného odsúdil podľa § 156 ods. 3 Tr. zák. v spojení s § 36 písm. l) Tr. zák., §

37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 2 (dvoch) rokov. Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. súd obvinenému výkon trestu odňatia slobody podmienčne odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 2 (dvoch) rokov. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. súd obvinenému uložil povinnosť nahradiť poškodenému M. I. spôsobenú škodu vo výške 6.102 €, poškodenej zdravotnej poisťovne Dôvera zdravotná poisťovňa, a. s. škodu vo výške 1.732,58 € a poškodenej Sociálnej poisťovni škodu vo výške 962,80 €. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. súd poškodeného so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal prokurátor Okresnej prokuratúry Topoľčany (ďalej len „prokurátor“) odvolanie, o ktorom Krajský súd v Nitre (ďalej len „krajský súd“) rozhodol rozsudkom z 8. októbra 2019, sp. zn. 1To/74/2019, tak, že napadnutý rozsudok podľa § 321 ods. 1 písm. b), d) Tr. por. zrušil v celom rozsahu a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. obvineného P. P. na upravenom skutkovom základe (hlavne v tom smere, že v jeho konaní išlo o „úder veľkej intenzity“), uznal vinným zo zločinu ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. spáchanom v jednočinnom súbehu s prečinom výtržníctva podľa § 364 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Za to ho súd odsúdil podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 37 písm. h) Tr. zák., § 38 ods. 2, ods. 4 Tr. zák. a § 41 ods. 1 Tr. zák. na úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 6 rokov. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Výroky o náhrade škody ostali rozsudkom krajského súdu nezmenené; súd zároveň podľa § 316 ods. 1 Tr. por. odvolanie poškodeného M. I. zamietol, lebo bolo podané osobou, ktorá sa odvolania výslovne vzdala.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený P., prostredníctvom svojho obhajcu JUDr. Pavla Gráčka 2. decembra 2019 dovolanie z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. obvinený uviedol, že skutok bol zažalovaný ako prečin podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. a iné, pričom na hlavnom pojednávaní bolo vykonané dokazovanie, ktoré z hľadiska mechanizmu vzniku poranení neprineslo (okrem tej okolnosti, že poškodený stratil čuch) nič nové oproti dôkazom z prípravného konania. I napriek tomu prokurátor navrhol konanie obvineného prekvalifikovať v intenciách § 155 ods. 1 Tr. zák.; okresný súd na tento návrh nereagoval a obvineného odsúdil podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. Prokurátor sa proti rozsudku odvolal a krajský súd zaslal obhajobe upovedomenie vo veci prečinu podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.; stále teda nič nesignalizovalo, že by odvolací súd mohol skutok posúdiť podľa prísnejšieho ustanovenia zákona. Až na verejnom zasadnutí si na prekvapenie obhajoby vypočuli rozsudok, v ktorom krajský súd konanie obvineného posúdil v zmysle § 155 ods. 1 Tr. zák., ktorým konaním bol porušený § 284 ods. 2 Tr. por.

S uvedeným potom súvisí aj tá okolnosť, že odvolací súd (poukazujúc na to, že obvinený sa ku skutku priznal len čiastočne, nakoľko popieral úmysel spôsobiť ťažkú ujmu na zdraví) mu nepriznal poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. Obvinený sa pritom priznal a skutok oľutoval v znení, ako bol uvedený v obžalobe, ktorá skutočnosť je pre priznanie poľahčujúcej okolnosti určujúca. Odvolací súd ho „obral“ nielen o možnosť prípravy obhajoby voči stíhaniu za prísnejšie kvalifikovaný skutok, ale aj o možnosť prípadného naplnenia predmetnej poľahčujúcej okolnosti. Poukázal tiež na judikát R 44/2007, z ktorého vyvodil, že možnosť upozorniť na prísnejšiu právnu kvalifikáciu ani nemôže byť realizovaná v odvolacom konaní, ale jedine pred súdom prvého stupňa ešte pred prednesením záverečných rečí.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený uviedol, že popísaný skutok nie je možné posúdiť ako zločin podľa § 155 ods. 1 Tr. zák., keďže k spôsobeným zraneniam došlo hlavne kvôli pádu na tvrdú podložku. Je nelogické, aby páchatel vedel alebo mal vedieť, že dôjde k súhrnu takých nešťastných okolností, v dôsledku ktorých nastane popísaný škodlivý následok. Z tohto dôvodu oba argumenty odvolacieho súdu, podľa ktorého sa venoval bojovým umeniam a už v minulosti bol za obdobný skutok odsúdený, nemajú logický základ. Odvolací súd žiadnym spôsobom nerozlišil právne

relevantné rozdiely medzi následkami spôsobenými úderom a následkami spôsobenými pádom, ktorý po údere nasledoval. Obvinený nebol uzrozumený, že by poškodený mohol spadnúť na tvrdý povrch v určitom uhle a špecifickou časťou tela. Pád poškodeného a s tým spojené následky sú preto len nedbanlivostným následkom, o čom svedčí aj rozsudok Krajského súdu v Trnave z 23. mája 2019, sp. zn. 3To/71/2019, rozsudok Krajského súdu v Prešove z 28. marca 2012, sp. zn. 5To/49/2011, rozsudok Krajského súdu v Nitre z 9. marca 2016, sp. zn. 2To/5/2016, ako aj rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo 6. septembra 2018, sp. zn. 7To/39/2018. Z týchto dôvodov potom nemožno brať na zreteľ ani argumentáciu odvolacieho súdu, že v minulosti bol účastníkom konania, pri ktorom došlo k ťažkej ujme na zdraví pádom. Inak by bolo nutné ad absurdum predpokladať, že každá osoba musí mať empirickú vedomosť o tom, že po údere môže nasledovať pád; v takom prípade by ale aplikácia § 156 ods. 3 písm. c) Tr. zák. vôbec neprichádzala do úvahy.

Na podklade týchto skutočností obvinený P. dovolaciemu súdu navrhol, aby podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil, že rozsudkom krajského súdu bol z dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Tr. por. porušený zákon, aby podľa § 386 ods. 2 Tr. por. rozsudky krajského a okresného súdu, ako aj ďalšie rozhodnutia na zrušené rozhodnutia obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad, zrušil a aby okresnému súdu prikázal vec v potrebnom rozsahu znova prerokovať a rozhodnúť.

K dovolaniu sa vyjadril prokurátor 13. decembra 2019 tak, že ho navrhol podľa § 382 písm. c) Tr. por. zamietnuť.

S argumentáciou obvineného P. o skrátení jeho práv sa nestotožnil; uviedol, že ako dozorový prokurátor síce na obvineného podal obžalobu za prečin podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. a) Tr. zák., avšak po dokazovaní na hlavnom pojednávaní dospel k záveru, že skutok je treba prekvalifikovať na zločin podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. Doplnil, že obvinený napadol poškodeného v podstate bez akéhokoľvek dôvodu zákerne z boku tak, že obvinený bol mimo jeho zorného uhla, a preto sa ani nemal možnosť brániť. Útok bol vedený takou intenzitou, že poškodený spadol a nárazom na tvrdú podložku utrpel zranenia, ktoré u neho viacnásobne v zmysle § 123 ods. 3 písm. d), e), i), ods. 4 Tr. zák. naplnili znaky ťažkej ujmy na zdraví. Bol toho názoru, že obvinený s ohľadom na svoju trestnú minulosť, ako aj s ohľadom na to, že v minulosti sa zaoberal tréningom bojových umení, musel byť uzrozumený s tým, že ak takýmto spôsobom a takou intenzitou zozadu, resp. z boku zaútočí na nič netušiaceho poškodeného do hlavy, potom tento z výšky 185 - 190 cm spadne na betón/asfalt a utrpí závažné poranenie hlavy. K okolnostiam podľa § 36 písm. l) Tr. zák. uviedol, že obvinený sa síce doznal a formálne skutok oľutoval, avšak na hlavnom pojednávaní ku skutku odmietol vypovedať, lebo by mu to spôsobovalo diskomfort a jediná ľútosť, ktorú v jeho prejave zaznamenal, bola sebaľútosť z možnej straty výhodného zamestnania v prípade, že mu bude uložený nepodmienečný trest.

K predmetnému vyjadreniu sa 22. januára 2020 vyjadril obvinený P. tak, že prokurátor nijako relevantne namietané dovolacie dôvody nespochybnil. To, že si prokurátor „rozmyslí“ svoje vlastné právne posúdenie žalovaného skutku a tento navrhne prekvalifikovať, nemôže zakladať legitímnu možnosť obídienia § 284 ods. 2 Tr. por. Aj z tohto jeho vyjadrenia je preto badateľné, že vo veci došlo k flagrantnému procesnému pochybeniu, ktoré nie je možné zhojiť.

K dovolaniu, ako aj k vyjadreniam sa už žiadna zo strán ďalej nevyjadrila.

Dňa 16. januára 2020 bol spisový materiál spolu s dovolaním obvineného P. riadne predložený Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) na rozhodnutie. Následne najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) predbežne preskúmal dovolanie obvineného i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom zvoleného obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 1 Tr. por.) a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 3 Tr. por.). Zároveň ale zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody

dovolania podľa § 371 Tr. por.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. najvyšší súd konštatuje, že postup krajského súdu, ktorý predchádzal vydaniu napadnutého rozsudku bol jednoznačne v rozpore s § 284 ods. 2 Tr. por., ktorý súdu (podľa § 298 Tr. por. aj súdu odvolaciemu) ukladá obžalovaného vopred upozorniť na prípadnú prísnejšiu právnu kvalifikáciu skutku v porovnaní s obžalobou. I napriek tomu, že krajský súd uvedeným spôsobom nepostupoval a konanie obžalovaného oproti obžalobe, ako aj rozsudku súdu prvého stupňa prekvalifikoval z § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák. na § 155 ods. 1 Tr. zák., k zásadnému porušeniu práva na obhajobu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nedošlo (č. l. 244, 396, 479).

Účelom § 284 ods. 2 Tr. por. (obdobne aj § 206 ods. 6 Tr. por., § 234 ods. 2 Tr. por. a § 244 ods. 2 Tr. por.) je totiž vytvoriť obhajobe procesný priestor, aby mohla v celej šírke uplatniť svoje práva a z nich hlavne právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré sa mu kladú za vinu, k dôkazom o nich, uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, vypočúvať svedkov, ktorých navrhol atď. (§ 34 ods. 1 Tr. por.). Zjednodušene, predmetné ustanovenie má chrániť obžalovaného pred takým prekvapivým odsudzujúcim rozsudkom, ktorý je - či už čiastočne alebo úplne, založený na okolnostiach, ktoré sa z pohľadu prokurátorom zvolenej právnej kvalifikácie nejavili byť relevantné, a preto vo vzťahu k nim ani nebola vedená obhajoba.

K tomuto ale v posudzovanom prípade nedošlo; najvyšší súd upozorňuje, že návrh na zmenu právnej kvalifikácie prokurátor predniesol na treťom hlavnom pojednávaní 5. marca 2019, keď poukázal (hlavne) na medzičasom ustálený presný opis okolností spáchaného skutku (č. l. 370). Na šiestom hlavnom pojednávaní 11. júna 2019 bol vyhlásený odsudzujúci rozsudok [pozn. ktorý bol ešte v súlade s pôvodným obžalobným návrhom založený na právnej kvalifikácii podľa § 156 ods. 1, ods. 3 písm. c) Tr. zák.], proti ktorému podal prokurátor 12. júna 2019 odvolanie, ktoré - vrátane podrobného odôvodnenia z 24. júna 2019, bolo obvinenému a jeho obhajcovi doručené 29., resp. 24. júla 2019 (č. l. 392, 414, 420, 424). Sprisnenia právnej kvalifikácie skutku sa dožadovala aj prokurátorka Krajskej prokuratúry Nitra na verejnom zasadnutí krajského súdu z 8. októbra 2019 (č. l. 471 - 472). Za týchto okolností v žiadnom prípade nemožno tvrdiť, že by vyhláseniu napadnutého rozhodnutia „nič nesignalizovalo“, resp. že by obhajoba s takouto (prísnejšou) alternatívou posudzovania skutku nemohla počítať (k tomu vid' úvahy z rozsudku ESLP vo veci Mattei proti Francúzsku z 19. decembra 2006, č. 34043/02; § 36). Naopak, keďže podstata odvolania prokurátora (ako ktorejkoľvek inej procesnej strany) vždy spočíva v jeho nesúhlase so skutkovými alebo právnymi závermi súdu prvého stupňa, bolo by príliš formalistické, ak by dovolací súd skonštatoval zásadné porušenie práva na obhajobu len preto, že odvolací súd obvineného neupozornil, že odvolaniu prokurátora (v časti, týkajúcej sa prísnejšej právnej kvalifikácie) vlastne môže vyhovieť. Uvedené platí o to viac, že obhajoba nemala k dispozícii len päť pracovných dní, aby sa na prípadnú zmenu právnej kvalifikácie mohla pripraviť (druhá veta § 284 ods. 2 Tr. por.), ale k dispozícii mala viac ako sedem mesiacov (k tomu vid' právne úvahy z rozsudku ESLP vo veci Khatchadourian proti Belgicku z 12. januára 2010, č. 22738/08).

Tento časový priestor obvinený, resp. jeho obhajca aj využil, keď argumentáciu prokurátora už v priebehu hlavného pojednávania z 5. marca 2019, počas záverečnej reči zo 6. júna 2019, ale aj priamo na verejnom zasadnutí z 8. októbra 2019 aktívne rozporoval, argumentujúc, že nemohol predsa predpokladať, že poškodený spadne tak nešťastne, že to bude mať za následok ťažkú ujmu na zdraví (č. l. 371, 390, 472). Aj samotný obvinený sa v prípravnom konaní, ako aj v konaní pred súdom vyjadroval v tom zmysle, že poškodenému takéto zranenia spôsobiť nechcel (č. l. 50, 293), dokonca do konania predložil odborné vyjadrenie MUDr. V. F. (č. l. 301 - 320), v ktorom aj ich samotnú existenciu spochybnil (pozn. v tomto smere obhajoba avizovala, že predloží aj znalecký posudok, ktorý ale napokon nedodala; č. l. 370 - 371, 388). Popísané okolnosti jednoznačne nasvedčujú tomu, že obhajoba mala čas a priestor, aby sa s „hroziacou zmenou právnej kvalifikácie“ vysporiadala a v tomto smere aj podnikala konkrétne kroky, keď sa k tejto zmene vyjadrovala, predkladala dôkazy, vypočúvala svedkov atď. (č. l. 294, 296), (pozn. v rozsudku ESLP vo veci Tsaggarakis proti Grécku z 10. septembra 2009, č. 45136/06, súd zobral do úvahy hlavne to, že obhajoba mala možnosť na zmenu právnej kvalifikácie

reagovať ešte počas odvolacieho konania). Napokon obhajoba sa opakovane - a to aj v čase, keď jej boli známe úvahy prokurátora, vyjadřila, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania (č. l. 389, 472).

S uvedeným potom súvisí aj otázka nepriznania okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák.; dovolací súd zdôrazňuje, že pre započítanie tejto okolnosti sa vyžaduje priznanie úplné, týkajúce sa všetkých skutkových okolností, ktoré sú kvalifikačným momentom súdom použitej právnej kvalifikácie (R 15/2015). Ak teda krajský súd vo svetle vykonaného dokazovania zmenil právnu kvalifikáciu (čo, ako bolo vysvetlené vyššie, obhajoba mohla a mala prezumovať) a priznanie obvineného sa netýkalo subjektívnej stránky trestného činu, potom súd postupoval správne, keď túto poľahčujúcu okolnosť vylúčil. Rozhodným pre posúdenie „úplnosti“ priznania páchatel'a nie je totiž skutok tak, ako si ho v prípravnom konaní ustálili orgány činné v trestnom konaní, ale tak ako si ho právoplatne (samozrejme, s rešpektovaním zásady zachovania totožnosti skutku), na podklade vykonaného dokazovania ustálili súdy. V opačnom prípade by bolo možné túto okolnosť priznať napríklad aj páchatel'ovi, ktorý sa doznal a oľutoval, že poškodeného okradol, hoci na hlavnom pojednávaní by vyšlo najavo, že v úmysle zmocniť sa jeho veci použil aj násilie, a teda v skutočnosti ho olúpil.

Pokiaľ ide o vyjadrenie obvineného, že popísaným postupom krajského súdu mu bola odňatá možnosť sa ku skutku priznať a úprimne ho oľutovať, najvyšší súd (nielen) vo svetle prokurátorom uvádzaných námietok (obvinený sa poškodenému do dnešného dňa neospravedlnil, ani nevykonal žiadne iné kroky, ktoré by následky spôsobeného trestného činu mohli zmierniť, v konaní sa vyjadřoval alibisticky, keď sa na jednej strane ku skutku formálne doznával a ľutoval ho a na strane druhej nedal vyhlásenie podľa § 257 Tr. por., vo výpovediach uvádzal, že bol vyprovokovaný, bitku začal poškodený, len sa bránil a poškodenému ani nebola spôsobená taká ťažká ujma na zdraví, ako sa uvádza; č. l. 292, 293, 296, 472), považuje tento argument za vyslovenú špekuláciu. Obvinený sa kedykoľvek v priebehu prípravného, ako aj súdneho konania mohol ku skutku (tak, ako sa naozaj odohral) priznať a úprimne ho oľutovať, a to aj po tom, ako prokurátor začal aktívne presadzovať zmenu právnej kvalifikácie. Ak tak neučinil a z vykonaného dokazovania vyplynuli čiastočne odlišné skutkové závery, ktoré sa pretavili do prísnejšej právnej kvalifikácie, potom túto okolnosť nemožno hodnotiť ako pochybenie súdov.

Okrem toho medzi samotnou výškou trestu a ne/priznaním okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. neexistuje priama príčinná súvislosť (pozn. k tomu viď aj § 371 ods. 5 Tr. por.). Keďže trest, ktorý bol obvinenému P. uložený, zodpovedá trestnej sadzbe za zločin ublíženia na zdraví podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. a na jeho celkovú výmeru mali podľa § 34 a nasl. Tr. zák. vplyv aj mnohé iné okolnosti (pozn. rozmer individuálnej a generálnej prevencie, resocializačná funkcia, morálne odsúdenie páchatel'a, spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútky, osoba páchatel'a, jeho pomery a možnosť nápravy atď.), úvahy o tom, že v prípade započítania okolnosti podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (ktoré, ako bolo naznačené vyššie, sú nepresvedčivé tak vo vzťahu k priznaniu, ako aj vo vzťahu k vyjadrenej ľútosti) by mu bol uložený nižší trest, majú len hypotetický charakter. Na podklade týchto skutočností dovolací súd uzatvára, že v postupe krajského súdu síce došlo k porušeniu práva na obhajobu, ale toto - s ohľadom na vyššie popísané okolnosti, nemalo charakter zásadného porušenia.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. najvyšší súd v prvom rade upozorňuje, že pri posudzovaní oprávnenosti tvrdenia o jeho existencii je dovolací súd vždy viazaný konečným skutkovým zistením, ktoré vo veci urobili súdy prvého a druhého stupňa, teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia. Dovolací súd skutkové zistenia urobené súdmi prvého a druhého stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať. Inak povedané, vo vzťahu ku skutkovému stavu zistenému súdmi prvého prípadne druhého stupňa, vyjadřenému v tzv. skutkovej vete výroku, môže obvinený v dovolaní uplatňovať len námietky právneho charakteru, nikdy nie námietky skutkové. Za skutkové sa pritom považujú tie námietky, ktoré smerujú proti skutkovým zisteniam súdov, proti rozsahu vykonaného dokazovania, prípadne proti hodnoteniu dôkazov súdmi oboch stupňov. Dovolací súd nemôže posudzovať správnosť a úplnosť skutkových zistení aj preto, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy bez toho, aby ich mohol v konaní o dovolaní sám vykonávať. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, alebo korigovať len odvolací súd. Dovolací súd nie je možné chápať ako tretiu „odvoláciu“ inštanciu

zameranú k preskúmaniu rozhodnutí súdu druhého stupňa.

Na podklade tohto dovolací súd konštatuje, že skutková veta napadnutého rozsudku zodpovedá zvolenej právnej kvalifikácii podľa § 155 ods. 1 Tr. zák. (podľa skutkovej vety obvinený k poškodenému „pristúpil zo strany a päťou ho udrel veľkou intenzitou do oblasti tváre...“, pričom poškodený prišiel o čuch, má poškodený mozog a od 5. novembra 2017 do 28. februára 2018 bol závažným spôsobom obmedzený na obvyklom spôsobe života) a úvahy, ktoré obvinený P. v tomto smere predostiera (pozn. hlavne o tom, že nemohol predpokladať ako poškodený dopadne na zem a tento jeho úmysel nemožno vyvodit' ani s ohľadom na to, že v minulosti absolvoval tréning bojových umení, resp. že už v minulosti sa dopustil obdobnej trestnej činnosti), sa týkajú hodnotenia skutkového stavu, do ktorého dovolací súd s ohľadom na § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. časť za bodkočiarkou zasahovať nemôže.

I napriek tomu najvyšší súd len kvôli úplnosti dodáva, že rozhodnutia, na ktoré poukazuje, sú založené na čiastočne odlišných skutkových okolnostiach. V trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Trnave páchatel' poškodeného udrel otvorenou dlaňou do tváre, aby tento následne spadol na zem a zlomil si členok, v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Prešove nedošlo k spôsobeniu ťažkej ujmy na zdraví tak, ako to predpokladá § 123 ods. 4 Tr. zák., v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Nitre išlo taktiež „len“ o úder dlaňou (pozn. zo skutku tiež nevyplýva, že by útok mal byť vedený zo strany, ako v posudzovanom prípade), a napokon v prípade konania vedeného na Krajskom súde v Košiciach poškodený bol v čase spáchania skutku v stave ťažkej opitosti - cca 3,6 ‰ a po údere hlavou narazil na hranu schodu.

Na základe týchto skutočností najvyšší súd dospel k záveru, že obvineným P. uplatnené dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c) a i) Tr. por. neobstoja, a preto jeho dovolanie na neverejnom zasadnutí postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.